

[Hanne Reintoft.]

Jeg ville tro, at der, hvis man overhovedet bygger på saglighed her i tinget, skulle kunne vindes forståelse for disse forhold, og det kan næppe heller være arbejdsministeren ukendt, at chefen for arbejdsformidlingskontoret i København har udtrykt ganske svære betænkeligheder ved at skulle overtage denne form for anvisning, der er meget speciel, og som kræver en ganske særlig ekspertise, som næppe kan udøves af en formidling, der i forvejen dårligt magter sine opgaver. Jeg må varmt anbefale, at man lovfæster disse fags anvisningsret og i øvrigt er meget opmærksom på i loven i det hele taget at opretholde dispensationsbestemmelser ved særlige faglige problemer. Det er lige så vigtigt som de meget indgående diskussioner, man har haft i udvalget om den ganske rigtigt uheldige private arbejdsanvisning.

Ved gennemlæsning af debatten fra anden behandling sidste år faldt jeg over arbejdsministerens udsøgt asociale bemærkninger — må jeg have lov at sige — om, at skatetrækket i understøttelsen var for lavt, og jeg så, at arbejdsministeren lovede de borgerlige partier at tale med finansministeren om det. På dette område er regeringssamarbejdet åbenbart perfekt. Til gengæld ser man aldrig socialministeren skride ind, når arbejdsministerens forslag får social slagside. Skatetrækket blev øget og det i en sådan grad, at det har undergravet den sidste rest af det gamle løfte, som fagbevægelsens ledere fik, da de sammen med socialdemokratiet solgte anvisningsretten, nemlig at der skulle være tale om erstatning for tabt arbejdsfortjeneste og ikke stadig væk om en social ydelse nærmest af almissekarakter.

Det må derfor endnu en gang betones, at der må ydes 100 pct. dækning ved tab af indtægt. Det er måske administrativt for besværligt at regne det ud for hver enkelt arbejdsledig, men jeg mener, at vi kommer det nærmest ved, som foreslået i mit ændringsforslag, at tage 100 pct. af gennemsnitslønnen i fag eller branche, da det, som bekendt for store faggruppers vedkommende, f. eks. arbejdsmændene, ikke nytter at tage faget som helhed. Man kan f. eks. ikke give en jord- og betonarbejder og en landarbejder det samme; jeg tror, man er nødt til at tage hver branche for sig. Man må vide

— og jeg vil i hvert fald tro, at statsministeren har opdaget det — at såvel en lettelse af skattetrykket som en 100 pct. erstatning er et markant krav fra de arbejdslediges side i dag.

Såvel i år som sidste år har jeg fremdraget eksempler på den ganske løse fortolkning eller rettere sagt mangel på fortolkning af lovens ord om, at man skal anvises passende arbejde, og arbejdsministeriet har ikke kunnet komme ministeren til hjælp. Resultatet er, som jeg også nævnte under første behandling, at der stadig foregår fuldstændig upassende anvisninger. Man har anvist arbejdsmænd inden for byggesektoren til roearbejde. Man har anvist faglærte syersker til ufaglært arbejde osv. Kan man ikke definere, hvad man mener med sin egen lovs ord, burde man vedtage vores ændringsforslag, der går ud på, at passende arbejde er arbejde i fag eller branche. Kan sådant arbejde ikke anvises, må den arbejdssøgende kunne nægte at tage det, man i stedet anviser, og så efter et vist tidsrum have tilbudt regulær omskoling. Det sidste kan jo være nødvendigt, fordi der foregår en vældig strukturel ændring inden for mange fag.

Lad mig så endnu en gang foreslå — jeg forstår heller ikke, hvad socialdemokratiet har imod det, men hvis hr. Erling Dinesen ikke i det halve år, der er gået, har set på det, er det selvfølgelig svært at få en forklaring — at vi fjerner den sjældent benyttede § 60, karantæneparagraffen, der vist kun rammer ganske enkelte, bl. a. nogle havnearbejdere og arbejdere, der kommer hjem fra Grønland. Men paragraffens bestemmelse bygger på et forældet forsorgssyn og ikke på erstatningstanken, og den kan også i en given situation misbruges i reaktionære hænder.

Jeg vil også gerne igen understrege, at medens vi skal behandle vore fremmedarbejdere så godt som muligt, må det, som jeg foreslår i mit ændringsforslag, være arbejdsgiverne og ikke fagbevægelsen, der må bære deres hjemrejse, når der ikke er mere beskæftigelse. Arbejdsgiverne drager fordel af konjunktursvingninger; de drager fordel af, at man i kraft af denne lov kan skaffe og valte med arbejdskraften, både den danske og den udenlandske.

SF talte også sidste år varmt for, at man